Az eurázsiai steppe és ligetes steppe -öve-zetében kialakul a lovas nomadizmus, a pusztai és hegyi legelőket legjobban hasznosító legeltetési forma. (Előbb a steppei, majd a ligetes területeken.) Lényege, hogy az állatokat a völgyekben vagy a délebbi folyótorkolatokban, védettebb helyeken fekvő, jobbára hosszú életű téli szállások, és az északabbi övezetben vagy a hegyi -legelőkön kialakított, ideiglenes nyári -szállások közt terelik. Ily módon az -álla-tokat mindig megfelelő legelőkön tartják. E -gazdálkodási mód következtében igen nagy mértékben megnőtt az állatállomány, egy-egy nemzetség vagy nagycsalád kezén hatalmas -állat-vagyon halmozódhatott fel, ami társadalmi rangjukat is megnövelte. (Egyes feltevések szerint már a Kr. e. II. évezredben a -nagy-állattartó népek is -nomád életmódot folytattak, ez azonban egyrészt vitatható, másrészt a korai mozgékony állattartás sok -vonásában különbözhetett a későbbi nomadizmustól.) A nomádok a téli szállások környékén mindig műveltek szántóföldeket is, bár a földművelés alárendelt szerepet játszott gazdálkodásukban. Amikor valamely közösség jelentős része nem nomadizál, hanem földet művel, gazdálkodását félnomádnak nevezzük.